

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

67. ÅRG.

1974

En ungdommelig olding fylder 70

1904 - 16. oktober - 1974

I al stilhed fyldte Regensianer-Samfundet 70 i midten af oktober i år. Selve ideen var opstået hos Gunnar Glarbo (pipianer, jur; 1879 - 1922) ved dennes udflytning i marts 1902. Men først i sommeren 1904 lykkedes det ham på et møde i Odense med Hjalmer V. Elmqvist (pip, teol.), Henrik A. Ussing (pip, filol. mag.) og Harald Stamer (pip, med.) at skabe interesse for sagen, og nævnte oktober-aften blev tanken til virkelighed under et konstituerende møde på Regensen, ledet af gårdens første "klokker" fra 1865 (først fra 1872 blev "klokkeren" nemlig til den virkeligt ledende klokker!), geheime-etatsråd og fhv. minister Hugo E. Hørring (jur; 1842 - 1909, i Regens-tiden kontubernal 1864-67 på Hostrupværelset 4 x 4 med sin senere politiske modpol Viggo Hørup).

Møderne i den nystiftede forening for gamle (s: fhv.) regensianere fandt i de første år sted på gårdens vedtagne stiftelsesdag 1. juli, som herved atter fremdroges fra en ufortjent glemsel, og sidenhen har Regensianer-Samfundet kunnet pege på "en række betydelige indsatser, der er kommet både nu- og forhenværende regensianere tilgode" (Knud Fabricius i værket Regensen - 1925).

Ingolf Sestoft

Efterårsklokkeratet 1973

Efter to quindelige klokkere trængte Gården atter til en mandig klokke, og på Salæ lykkedes det Tilia at få klokken ved som sædvanlig at være med i den vindende koalition. Som det hører sig til ved en generalforsamling, var der i de sidste timer forud en diplomatisk aktivitet, der slår selv en Kissinger med flere rundrejser. Adskillige manøvrer blev foretaget, og endnu flere skinmanøvrer så aftenens tussmørke, og alle koalitioner var efterhånden mulige.

Da klokken faldt i slag viste det sig, at Tilia ved sine taktiske kolbøtter havde holdt på de rigtige heste, og den slagne klokkerkandidat måtte indse sin koalitions fatale nederlag, alt imens klokkerbajerne blev båret ind.

Det var den 20. september. Den 21. begyndte kampen mod dødbiderne, og tre måneder senere havde klokkeren og hans forening været vært ved ikke mindre end 5 arrangementer.

Iøvrigt vendte klokken ved denne lejlighed tilbage til sin rette ejermand, klokkeren, efter at have tilbragt et semester i ranernes ufølsomme hænder. Det siges, at siouxalisternes pludselige hang til klokken skyldtes den lange (forgæves) ventetid på at erhverve den retmæssigt på Salæ, hvorefter de handlede efter devisen: hvad man ikke kan få, det må man tage.

Første celebre slåbrokarrangement var en lysbilledaften. To regensianere havde i et semester været udstationerede som (natur)læger i Indien, og de fortalte om deres chokerende oplevelser og viste deres lysbilleder, alt imens klokkeren på behørig vis sørgede for, at de tomme vinglas hurtigt blev fyldt op, og i pausen var der natmad til alle.

Den 26. oktober stod der folkemusik på programmet. Klokkeren havde importeret Huset's folkesangere fra Magstræde til at spille en aften, og salen var i dagens anledning omdannet til værtshuset 'Syndfloden' med stearinlys og bajere. Efter musikanternes optræden var der dans til båndoptageren til den lyse morgen, og dette skønt det bliver sent lyst på denne årstid.

I god tid havde klokkeren udpeget årets revydirektør, og som tiden nærmede sig, mærkede man den smitsomme sygdom, revytis, indfinde sig på Gården. De sidste dage (den sidste dag) blev der som sædvanligt arbejdet hektisk på at få de sidste numre skrevet færdige og holde bare en enkelt prøve for at få revyen op at stå. På selve aftenen viste det sig, at den ikke alene kunne stå, den kunne også gå. Revyeksperternes (og dem er der som bekendt mange af herinde) dom var eenstemmig: det var en STOR revy. Der var som sædvanlig hak og bid til højre og til venstre, til Provst og VP og hvem der ellers havde gjort sig fortjent til denne hæder.

Revmiddagen havde i første omgang slukket de tørstiges tørst, og efter revyen var der atter lejlighed til at fugte ganen; et tilbud de færreste undlod at benytte sig af. Ud på natten kom så et mini-midnatsarrangement, hvis eksistens selv klokkeren intet anede om før det fandt sted: Ulf Pilgård aflagde os en visit.

Undertiden bliver man mindet om, at der eksisterer en verden udenfor Regensens tykke mure. Det sker f.eks. når Erhard Jakobsen løber tør for benzin og regeringen udskriver valg. Da må regensianerne forlade deres hyggelige lokummer og begive sig ud i det såkaldte samfund og afgive deres stemme.

Da der var folketingsvalg i december havde klokkeren og hans forening arrangeret valgaften på Salæ med natmad til alle. Det viste sig ret hurtigt, at der var grund til denne forfriskning, for som valget skred frem, skred stemmerne til højre, og her stod komikerparret Glishard og Ertrup parate med deres uforlignelige løjer.

Der var i løbet af aftenen blevet arrangeret prøvevalg herinde, og det frugtbare resultat blev: A: 5%, B: 11%, C: 2%, E: 2%, F: 44%, K: 11%, M: 0%, Q: 2%, V: 2%, Y: 16%, Z: 5% - altså fik F, K og Y over 70% af stemmerne. Goldheden udenfor murene synes tydeligere end nogensinde.

Det traditionelle julebal blev afholdt som traditionen foreskriver. Salen var pyntet med røde julehjerter, og som aftenens ekstra mandelgave tonede Provsten frem i fuld nisse-ornat med gavmilde gaver til alle.

Omkring midnatstide var der knock-out-punch til alle, der endnu stod op, og man festede videre til den lyse morgen.

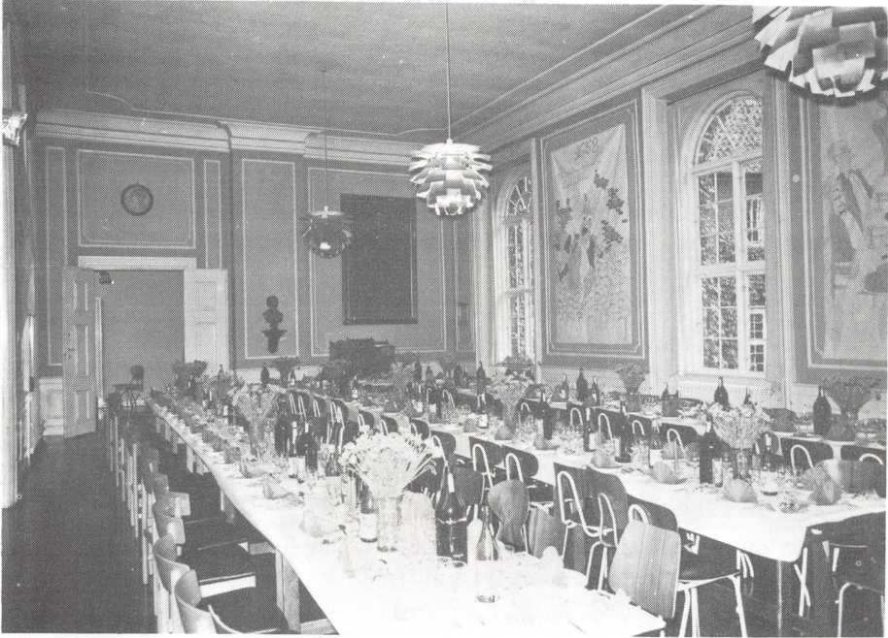
Regenspolitisk herskede der ro og orden. Dønningerne fra de store alternitivistbølger ebbede langsomt ud, og i stedet fandt man frugtbart sammen omkring billardbordet og andre steder. De sociale optagelseskriterier, der med stort flertal tidligere var blevet vedtaget, blev første gang benyttet ved optagelsen i februar, og de fire udpegede regensianere (klokker, X-mand og 2 valgt af Regensrådet) fandt sammen med Provsten de nye indflyttere.

Alt var således lutter idyl - indtil den dag midt i januar da Regensen modtog en brevbombe! En rigtig brevbombe var det godt nok ikke, men eksplosiv var den: Universitetet foreslog at Kommunitetet bortfaldt, og at der blev indført husleje på 200 kr.

Gården standede i våde. Brevet var formet ret ultimativt, men ved henvendelse til Universitetet viste det sig, at det fra deres side var ment som oplæg til drøftelse af Kommunitetets fremtid. X-mand og -føl optog herpå forhandlinger med Universitetet, og da jeg abdicerede i marts forhandlede man stadig. I denne anledning iøvrigt en tak til Regensianersamfundets fhv. formand, Ove Rasmussen, der endnu en gang rykkede i felten for at forsvare sit gamle studenterfristed.

...vinteren længtes efter sol, februar gik over i marts, dagene blev længere, og min sæson som Regensens tingeltangelmand ebbede ud. En aften i marts skiftede klokken atter hænder, og nye varme fingre greb nervøst omkring det slanke skaft. En aften i marts...

Steen Lassen

Før Lindebal

Lindebal

FORÅRSKLOKKERATET 1974

Der var naturligvis et hav af vægtige grunde til, at PIP igen skulle være klokkeforening. Blandt disse kan især nævnes, at PIP siden 1885 har været og stadig er gårdens bedste forening, at klokken altid har befundet sig bedst i PIP og endelig, at regensianerne nærede et udtalt ønske om igen at holde Lindefrokost i solskin, idet dette ikke havde været tilfældet siden sidste PIP-klokkeerat i 1971.

Nu opstod imidlertid et mindre problem for PIP-folket nemlig, hvem skulle være klokke, idet det jo er således, at PIP-ianerne er "klokkeremne hver mand". Man sluttede dog hurtigt op om undertegnede, idet jeg skønnedes bedst at kunne indpasse det i mit studie- og regensforløb.

Medens PIP-klokkeeratet i 1971 blev reddet i land af en fem minutter gammel koalition, var ønsket om et PIP-klokkeerat denne gang så udtalt, at koitionen var så godt som klar allerede fem dage før generalforsamlingen. Og den holdt. Den 21. februar på Salæ blev klokken atter lagt i PIP's hænder med støtte fra SKRAP, CONVENTET, det meste af SIOUX og HOF og adskillige foreningsløse. Udover undertegnede som klokke og Esben Holstein som X-mand tog PIP sig også af brugskassen ved Jan Ambjørn.

Første arrangement var en indflytterfest fredag den 21. marts. PIP lavede punchesold og serverede sandwiches, især til ære for indflytterne. Over firs mennesker havde meldt sig til dette arrangement, der fandt sted på Lille Sal. Stemningen kom hurtigt højt op og holdt sig der. Efter punchen blev der spillet dansemusik fra klokkerens bånd og anlæg, og først kl. 4⁴⁵ kunne der slukkes for musikken.

Næste udspil kom fredag den 3. maj, igen på Lille Sal. En bar blev sat op, og møblerne blev stillet i grupper for at skabe værtshusstemning. For at lægge grunden til en god stemning blev alle foreninger opfordret til at holde en tidlig theaften, inden man kom op på Lille Sal, og alle foreningerne, undtagen GAMLE, efterkom opfordringen. Den på det tidspunkt meget aktuelle Balkan-Trio underholdt et par timer med værtshusmusik, og herefter serveredes igen klokkerens dansemusik. Dette slåbrok-arrangement varede helt til kl. 5, og først et godt stykke tid efter kl. 4 kom vi for første gang i løbet af aftenen ned under de tredive deltagere.

Lindefrokosten blev i år fastlagt til fredag den 17. maj, idet den 12. maj var en søndag. I begyndelsen af maj var der varmebølge, men den 16. maj blev det pludselig overskyet, og kort tid efter stod regnen ned i tove. Meteorologisk institut sagde, at regnområdet nok først ville forsvinde efter weekenden. Men højere magter var med os. Om aftenen klarede det op, og på selve dagen skinnede solen fra en skyfri himmel. Linden var sprunget ud og stod grøn og fin. De første øller stod næsten og kogte i flaskerne, og alle regensianerne fik sommertøj på. Maden var fin. Sjøflingerne gjaldede, især fra PIP og GAMLE, men også CDR og SKRAP var med. Øllerne og snapsen blev drukket - men der kom naturligvis mere, og et par politibetjente kom ind for at more sig med os.

Efter maden blev linden ønsket tillykke, og herefter begav man sig op i Rundetårn, som naturligvis p.g.a. PIP-klokkeratet var åbent i år. Heroppe hyggede man sig ved snakken, med at se ud over det solbadede København med Regensen lige i centrum og med at lege tagfat og andet.

Nede på Købmager-GÅ-gade begyndte dansen nu, og det varede ikke længe, før de til lejligheden indkøbte plasticposer blev fyldt med vand og derefter sendt ned over de dansende. Til sidst blev det de ankomne hyggebetjente for meget, og to udrykningskøretøjer blev rekvireret over walkie-talkien. Dette kunne imidlertid ikke skaffe den ønskede ro og orden, og som afslutning på tumulterne på Købmargade måtte jeg, som ansvarlig for festen, tilbringe over fem minutter i saladfadet strengt bevogtet af fire betjente, der havde fået mig derind ved hjælp af et ondsindet førergreb. Herefter fortsatte festen traditionen tro inde i gården med endnu nogle øller og musik, og om aftenen stod der Tivoli på programmet. Denne lindefrokost blev i sandhed en succes - kun ros - ikke én af de 110 deltagere har endnu klaget over noget.

Kort efter Lindefrokosten mente frk. Rosenfeldt ikke, at hun kunne overkomme ledelsen af middagskøkkenet mere. Hun ansøgte derfor om at få sin afsked, hvilket blev bevilliget med beklagelse. Som ny leder af middagskøkkenet ansattes fru Erna Kristensen, som fungerer til alles fulde tilfredshed.

Midt i juni oplevede Regensen noget så mærkeligt som en P-mands-storm. Der havde længe i visse kredse været utilfredshed med P-mandens arbejde, og dette kulminerede med, at man stormede ham. Ifølge de nugældende statutter skal der møde halvtreds stemmeberettigede op, for at generalforsamlinger (ordinære og ekstraordinære) kan have gyldighed, og da der i dette tilfælde kun mødte ca. tyve op, kunne der således ikke gennemføres nogen generalforsamling. Imidlertid havde P-manden nu mistet lysten til at fortsætte, og han fratrådte umiddelbart efter af egen fri vilje, og Regensen var nu uden P-mand. PIP tog dog lynhurtigt konsekvensen heraf, idet general Boulanger midlertidigt genoptoges i foreningen og udnævntes til gårdens P-mand, ivrigt sekunderet af Thomas Petersson. PIP var herefter Klokker-, Brugsmands-, X-mands- og P-mandsforening i samme semester ("vi har Gården i vor næve").

Lindeballet, som var fastlagt til lørdag den 22. juni, stod nu for døren. I løbet af dagen tegnede alt til, at det skulle blive en gentagelse af sidste PIP-lindebal. Regnen strømmede nemlig ned. Men endnu en gang støttede højere magter os. Inden middagen, medens regensianerne iførte sig deres fineste dress, holdt det lige så stille op med at regne, og under middagen - som traditionen tro var højtidelig med afsyngelsen af Lindekantaten, festlig med god mad og do. vin og alligevel underholdende med taler og afsyngelse af sjoflinger og regenssange - kom den klareste blå aftenhimmel frem over Gårdens røde tagsten. Kaffen blev indtaget i gården, og på estraden spillede P. Nissens Pick-up Band op til dans i de kulørte lampers skær. At det lykkedes at få orkestret til at blive og spille to timer ud over den aftalte tid gjorde naturligvis ikke arrangementet mindre vellykket, og der var da også usædvanlig mange af de 105 deltagere til stede, da provstinden serverede morgenmad i gården.

Efter det hårde opgør i 1972 blev der hvert semester afsat et beløb på fem hundrede kroner, som kunne søges af alle undtagen klokkeren, men først i slutningen af dette semester var der nogle, der benyttede sig af denne mulighed. Lisbeth Rønnow Torp, Gårdens nuværende klokke, og Kirsten Brøndum arrangerede sammen en såkaldt Kramfest den dag, indflytterne kom til Gården. Om eftermiddagen var der auktion i gården. Alle mulige gamle ting så som bøger, barbermaskiner, malerier etc. blev solgt, og samtidig kunne man købe pandekager med syltetøj for femogtyve øre. Om aftenen var der knoglenaskning på Salen, og under dansen solgtes der øl til 1 krone i baren. Det var et udmærket initiativ og en fortrinlig fest, som afgjort opfordrer til gentagelse; men jeg hverken håber eller tror, at denne festform er et realistisk alternativ til Regensens traditionelle store fester.

Endelig skal det nævnes, at foreningerne igen synes i fremgang, idet der pr. 1. juli kun var ca. femogtyve foreningsløse blandt de hundrede og en regensianere.

Karsten Knudsen

Forårs - PIP-klokke

Provsten, Mette Friis, VP, Holstein

Den første lindefrokost: 12. maj 1919

Lørdag den 10. maj 1919 fejredes 350-året for Kommunitetets oprettelse ved en fest på Regensen, hvor kong Christian X var til stede. Det var iøvrigt første gang, at en konge havde besøgt Regensen siden højsalig Christian IV's dage.

Under middagen blev flere i dagens anledning skrevne sange afsungne, deriblandt en, som omhandlede de misbrug, der gennem tiderne var gjort af Kommunitetets midler - anvendelser, der var fjernt fra det oprindelige formål. Det sidste vers lød således, så vidt jeg husker:

Hvis en konge nutildags
vil gi' legat med mere,
må han ha' studenter til
selv at dirigere.
Så vil sikkert kun studenter
nyde godt af alle renter -
det bli'r meget be're.

Så rejste kongen sig op og sagde: Nu synes jeg s'gu, at I bliver noget nærgående! Nå, jeg kunne nu godt tænke mig at stifte et legat, men ved ikke rigtigt, hvad dets formål skulle være. - Punch, råber en student.

Hen på aftenen drøftede kongen sagen med provsten, Knud Fabricius.

Mandagen efter var det Lindens fødselsdag. Kongen skulle holde offentlig audiens kl. 10, og lidt i halv ti mødte han på Regensen med en konvolut, som han overrakte Linden med sin lykønskning. Vi råbte hurra for Majestæten, der så tog videre.

Konvolutten indeholdt to hundredkrone-sedler, og de skulle altså bruges til en fødselsdags-frokost under Linden.

Nogle behjertede medicinere løb omgående over til regenslægen, professor V. Maar, der boede skrås overfor Regensen, og fik ham til at skrive en recept på 5 liter ren alkohol til hårvask. De blev hurtigt spædet op med vand og tilsat passende smagsstoffer. Smørrebrød i lange baner blev rekvireret fra en smørrebrødsforretning, og kl. 12.30 var alle bænket i Regensgården. Der var ingen mangel hverken på mad, øl eller brændevin. Der var ikke mange regensianere til forelæsning den dag.

Talerne husker jeg ikke. Derimod står det tydeligt for mig, at foreningen Gamle stod opstillet foran 1 x 1 for at blive fotograferet; men lige før billedet skulle tages, blev der fra 1. sal hældt en stor spand vand ned over gruppen. Billedet blev desværre ikke taget; men den forvorne teolog, der var forbryderen, kom under vandhanen i gården, hvilket han dog tog i fin form.

Et par uger efter modtog provsten fra kongen 5000 kr. i 4% obligationer, så at der hvert år kunne ydes et tilskud på 200 kr. til lindefrokosten 12. maj.

Et af de sidste år, den gamle lind levede, dumpede jeg ind i regensgården på Lindens fødselsdag. Frokosten var endnu ikke endt, og jeg blev budt på en øl. Det viste sig, at ikke én af regensianerne anede noget om oprindelsen til denne måde at fejre Linden på, så jeg fortalte dem derom. Jeg synes, at alle regensianere bør vide, at det er et kongeligt legat, de nyder godt af ved den lejlighed.

To hundrede kroner var mange penge dengang - det kunne en student leve af i to måneder.

Hakon Lund

15. april 1974

UNIVERSITET, KOMMUNITET OG REGENS

Allerede 1418-20 havde Erik af Pommern gjort tilløb til oprettelsen af et universitet i København. Når det mislykkedes, var det ikke alene på grund af den ufred og pengenød, der som sædvanlig rådede, men også fordi pave Martinus V dels havde givet en frist på kun to år, dels havde forlangt, at der ikke blev foredraget teologi, som ellers netop havde været hovedformålet; men paven havde været bange for omstrefjende Husiters og Wycliffe'iters indflydelse i vort fjerne land.

Lidt heldigere var Christiern I, som efter sin Roma-færd i 1474 fik fornyet patentet (1475) af Sixtus IV, men var hele 4 år om at virkeliggøre det med indvielse i Frue kirke 1. juni 1479. Vi kom derved bagefter Sverige, hvor den beslutsomme Sten Sture snildeligen fik indviet Nordens første universitet i Uppsala allerede i oktober 1477 efter mindre end et års forberedelser.

Værre var det, at vort eget universitas var aldeles kummerligt fra starten med kun 3 professorer, hvoraf teologen og medicineren endda måtte hentes i Köln, og kun juristen var dansk. Resultatet var, at vore studenter ligefuldt vedblev at "købe rejsesko" til udenlandske lærdom-sæder, indtil kong Hans forbød dette, medmindre trienniets (= 3 års) studier var afsluttede enten i Havn eller i Upsal (Kalmar-unionen!).

Christiern II havde som både den første og den sidste i katolsk tid øje for studenternes velfærd og oprettede derfor (1517-19) stipendier for studerende kloster- og lægbrødre. Efter reformationen fulgte Christian III sagen op ved en årlig donation på 200 rhinske guldgylden samt 12 laster korn til bespisning af 12, senere 20 studenter i Helliggeist-klosteret - i al beskedenhed, men dog faktisk spiren til Kommunitetet, som derfor også gennem flere sekler derefter blot kaldtes "klostret", - at være på kloster osv., et dagligdags udtryk, vi bl. a. kender fra Holbergs komedier. -

Som bekendt eksisterer dette "kloster" endnu som landets ældste profan-bygning (den eneste fra middelalderen: fra ca. 1296), egentlig kun den

resterende vestfløj af Helligåndshuset, der også en tid har tjent som sygehus, videre bl. a. som universitetsbibliotek, og endelig som tugt- og børnehus, indtil den partielle nedbrydning påbegyndtes omkring 1650. Bispisningen var dog flyttet fra klosteret allerede i 1573.

Havde vort universitet vantrivedes i den katolske tid, var det faktisk uden ledelse og helt ophævet 1531-37. Da indledtes til gengæld en helt ny og langt bedre æra, som særlig understregedes ved Frederik II's storslåede gave: Kommunitetets oprettelse 1. maj 1569.

Det kan måske undre, at denne beau geste daterer sig til tiden før afslutningen af den ufremkommelige og meget kostbare Syvårskrig (1563-70). Men sagen var, at netop disse fatale omstændigheder havde tvunget kongen til at hjemkalde Peder Oxe (1520-75; til Gisselfeld mmm.) fra exilet i Lorraine (Nancy). I løbet af kort tid som rigshovmester var det derefter lykkedes denne vor renæssance-adels mest legendariske skikkelse, det emnente finans- for ikke at sige universal-geni, at bringe landets pengevæsen på fode.

Var han selv end ellers både stejl, intrigant og skrupelløs i valget af midler, stor i fejl og i fald som i fortrin, forstår vi, at Peder Oxe allerede under disse bedrifters modning havde sin konges øre. Som den afgjorte ven af kultur og videnskab, Oxe var, bragte han nu sammen med den tro kansler Johan Friis (1494-1570; til Hesselager og Borreby) det forslag på bane, som hurtigt førte til Frederik II's virkeligt kongelige gave i 1569.

Således gik det til, at denne vor velmenende, omend noget ubesindige og karaktersvage renæssance-konge trods sine ominøse fejlgreb kan mindes som den kulturens og fremskridtets generøse velynder, han så gerne havde ønsket at blive.

Kommunitetet omfattede i sin fundats som ejendom: 153 bøndergårde på Sjælland og Falster, som indtægt yderligere: kongetienden fra 92 kirkesogne, alt ialt beregnet til over 1000 tdr. hartkorn, herunder en del skov, bl. a. ved Sorø, hvorfra vi gamle regensianere endnu husker, at vi mere end 350 år efter fik brændsel til værn mod vinterkulden.

Reformationens overføring af klostergods mm. havde faktisk tredoblet kronens jordegods, som dermed var vokset fra ca. 1/6 til omkring halvdelen af landets jord, så der var jo nok at tage af til studenterne. Blandt disse var teologerne langt de fleste og tillige - efter reformationen - særligt begunstigede. Derfor fik præpositus communis også universitetets teologiske fakultet som mentor og tilsynsførende. Af denne grund undgik man efterhånden som præpositus - den senere Regens-provst - at ansætte netop en teolog, hvorimod der (fra 1831) som vice-inspektør, vice-provsten kaldet, til gengæld netop gerne, eller helst, måtte vælges en teolog.

Kommunitetet blev uden sammenligning landets rigeste stiftelse; men da Christian IV 1618 (i fredsårene, omtrent samtidig med at han lod universitetet udbygge og øgede dets bibliotek) fik den gode idé at lade Kommunitetet virkeliggøre hans farfar Christian III's oprindelige tanke om opførelsen af en større fribolig for studenter, blev det dog ham selv, der midlertidigt måtte træde hjælpende til med et lån på 9000 Rd. til at afkøbe sin nylig afdøde kansler Christian Friis's (1556-1616; til Borreby) arvinger den fædrene gård ved Kjødmangergade - af en samtidig skildret som "hartad et kongeligt palads" - for at ombygge den til "et fromt Collegium Regium" for 120 kontubernaler, vor gode gamle Regens (indtil ca. 1870: Regents). Vort første studenterkollegium, Christoffer Valkendorfs (indrettet 1588-95) var jo nemlig ikke kongeligt, og Regensen var det også kun for så vidt Kommunitetet var det, hvoraf den kom til at udgøre en ny afdeling uden egen, særlig fundats, idet tilknytningen var fuldstændig.

I 1623 var nybygningen, velegnet til formålet, delvis klar til indflytning. Dette årstal, desværre uden dato, husker vi fra stentavlen på muren ud mod Købmagergade; imidlertid synes de første beboere at være flyttet ind hen på sommeren. Helt færdig og fuldsat med studievillige regensianere blev den dog først i 1628. Den folkelige tydning af de 3 store bogstaver på genboen Rundetårn (fuldført 1642): 'Riget Fattes Penge' har også her haft sin berettigelse, Danmark var faktisk på ny brat styrtet ind i en fatal nedgangstid efter nederlaget ved Lutter am Barenberg i aug. 1626; dog tillige

en tid, hvor en ny ånd begyndte at vågne i folkets bredere kredse og sansen for mere almen videnskabelig lærdom blandt de belæste.

Stedet er ikke her til at gå nærmere ind på Regensens lange, rige og spændende historie. Men lad os dog nævne, at allerede 1573 opførtes en særlig kommunitets-bygning med et refektorium til erstatning af det gamle kloster som kommunitet-alumnernes spisehus, og så centralt beliggende som vel muligt, nemlig i tilslutning til selve universitetet på Nørregade. Langt senere, i 1736, afløstes bespisningen forøvrigt af et kontant, ugentligt beløb, medens de tilhørende latinske disputereøvelser fortsatte til 1795.

Ingolf Sestoft

Maria-Anne Meyer, VP, Provstinden, Karsten Knudsen

Dagens Ærbødigtst

For første Gang i sin Historie huser Regensen kvindelige Studenter, idet der er Indkvartering af czekiske Gæster.

I Byens Larm Regensen stod med sine Mure skumle og skued roligt ved sin Fod Filisterne sig tumle. Og vel blev den en gammel Knægt paa flere Hundred Vintre. Men Kvindfolk, det var lovlig frækt, det lod sig dog forhindre.

Men pludselig en Sommermor'n den af et Raab blev vækket. Det var dens Genbo, Rundetaarn, der raabte, helt forskrækket: „Hvad er nu det? Ja, noget nyt oplever man dog immer. Nu har den gamle Troglodyt skam faaet Fruentimmer.“

Regensen blev lidt flov og rød: „Mig morer det ej heller. Men her er altsaa Bolignød og Mangel paa Hoteller, og saa kan Invasion man faa af czekiske Studiner. Og du kan nok forstaa, saa maa man gøre gode Miner.“

Vel var det for Regensen strengt. Men man har Lov at gætte, at Fjerde Christian just har tænkt i fordums Tid paa dette. For saa er de paa rette Plads, de Ord, som Kongen siger om Regna Firmat Pietas: „Regensen fattes Piger.“

Ærbødigtst

N u

Brændevinens Ælde

=====

Brændevinens Ælde - denne hjertegribende vise, der har kaldt tårer frem i manges øjne - blev skrevet af Johannes Reumert (1894-1961; i Gamle: boede på Regensen 1916-18). Reumert blev cand.mag. med geografi som hovedfag 1919 og var i mange år Danmarks førende bio-geograf (plante- og dyregeograf).

Omkring 1919 havde de vordende bygningsingeniører tilegnet sig Reumerts sang. Når de hver sommer tog til Bornholm for at se Summus, professor mineralogiae O. B. Bøggild (1872-1956) bogstavelig talt stå på hovedet og drikke en snaps - begge idrætter samtidig - så rullede stroferne af Brændevinens Ælde hen over trilobitter og orthoceratitter. De brave byggefolk indmurede dog et nyt vers i Reumerts sang:

Abraham vi hædre!
I Mamrelund han cedre
planted, og hver aftenstund
nød han glad sin Cederlund!
Abraham vi hædre!

Cederlund, ja, dengang nød man den svenske Cederlund, højkoncetreret alkohol i sukkeropløsning, udmærket, men fedende. Jeg synes ingeniørernes lille muntre indskud bør bevares i fremtidige udgaver af Reumerts sang - han sidder selv på sin galaxe Store Magellan og vil nikke bifaldende.

Detlev Müller

(9 x 6, 1921-1923)

Klokker Karsten Knudsen forhandler på gaden
med politiet om vandpjask

Morgenstemning ved lindeballet

Udg. af Regensianersamfundet og red. af V P med
værdifuld bistand af Ingolf Sestoft.